Dosar nr. 1-25166642-05-1r-19022026 Judecătoria Cahul, sediul Cantemir
Judecător: Cristina Salagor

Curtea de Apel Sud
D E C I Z I E
În numele Legii

19 iunie 2026 mun. Cahul

Completul de judecată al Curții de Apel Sud, sediul Cahul,
în componența:
Președintele completului, judecător: Evgheni Bancov,
Judecătorii: Inga Gorlenco, Andrei Scripcenco,

a judecat fără prezența părților, recursul ordinar declarat de procurorul în Procuratura Cahul, Oficiul Cantemir, Valeriu Sârbu împotriva sentinței Judecătoriei Cahul, sediul Cantemir din 30 ianuarie 2026, pronunțată în cauza penală în privința lui:

Miron Pavel *****, născut la *****, IDNP *****, originar și domiciliat în satul s. *****, de facto locuiește în *****, cetățean al R. Moldova, ***** prin:

*- sentința Judecătoriei Cantemir din 29.03.2007, în baza art. ***** Cod penal la 3 ani închisoare, conform art. 90 Cod penal, cu suspendarea condiționată a executării pedepsei pe un termen de 1 an*;

*- sentința Judecătoriei Cahul, sediul Cantemir din 17.11.2022, în baza art. ***** Cod penal, episodul din 05.11.2020, cu aplicarea art. 364[1] Cod de procedură penală la 150 ore muncă neremunerată în folosul comunității și în baza art. ***** Cod penal, episodul din 05.02.2021, cu aplicarea art. 364[1] Cod de procedură penală la 150 ore muncă neremunerată în folosul comunității. În temeiul art. 84 alin. (1) Cod penal, prin cumul parțial al pedepselor, i-a fost stabilită definitiv pedeapsă 240 ore muncă neremunerată în folosul comunității, cu anularea dreptului de a conduce mijloacele de transport*,

învinuit de săvârșirea infracțiunii prevăzută de art. 264[1] alin. (5) Cod penal.

Cauza a fost examinată în prima instanță în termen de la 01 decembrie 2025 până la 30 ianuarie 2026, la instanța de recurs în termen de la 19 februarie 2026 până la 19 iunie 2026.

Asupra recursului și în baza materialelor din dosar, Completul de judecată, –

C O N S T A T Ă:

În fapt.

Prin sentința Judecătoriei Cahul, sediul Cantemir din 30 ianuarie 2026, Miron Pavel a fost recunoscut vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 264[1] alin. (5) Cod penal și, cu aplicarea art. 80[1] alin. (2) Cod penal, a fost condamnat la 2 /doi/ ani închisoare, cu executarea în penitenciar de tip semiînchis.

În conformitate cu art. 90 Cod penal, executarea pedepsei închisorii aplicate lui Miron Pavel s-a suspendat condiționat pentru perioada de probațiune de 2 /doi/ ani şi nu va fi executată dacă în perioada de probațiune stabilită nu va săvârşi o nouă infracţiune şi prin comportare exemplară şi muncă cinstită, va îndreptăţi încrederea ce i s-a acordat.

Conform art. 90 alin. (6) lit. a), b), g) Cod penal, a fost obligat Miron Pavel să se prezinte la organul de probațiune la datele fixate de acesta; să anunțe în scris, în prealabil, despre schimbarea domiciliului sau orice deplasare care depășește 5 zile; să participe la programe probaționale.

S-a informat *Miron Pavel* în temeiul art. 261 din Codul de executare, despre obligaţia de a se prezenta la Biroul de probaţiune în a cărui rază teritorială se află domiciliul său, în termen de 5 zile de la momentul rămânerii definitive a prezentei sentinţe, în vederea punerii la evidență și exercitării controlului asupra comportării condamnatului.

Solicitarea procurorului privind încasarea cheltuielilor judiciare s-a admis, cu dispunerea încasării din contul inculpatului Miron Pavel în beneficiul statului suma de 28,85 /douăzeci și opt, 85/ lei, cu titlu de cheltuieli judiciare.

În conformitate cu prevederile art. 162 Cod de procedură penală, corpurile delicte: - suportul informațional compact disc pe care sunt stocate înregistrările video realizate la 02.08.2025, de către angajații INSP în procesul căruia fiind fixate momentele deplasării angajaților INSP urmărindu-l pe Miron Pavel care conducerea motocicletei de modelul „*****”, fără n.î. în vederea stopării mijlocului de transport, recunoscut și anexat la materialele cauzei penală prin ordonanța OUP din 17 noiembrie 2025, și - suport informațional disc „HP” CD-R 52-X 700MB Data 80 min Music” cu inscripțiile ologrefe cu culoarea roșie „d.p. 2025430227, procesul testării alcooscopice al Miron P. din 02.08.25”, cu 02 fișiere digitale cu video înregistrări realizate de către angajații INSP privind faptul refuzului conducătorului mijlocului de transport Miron Pavel ***** din data de 02.08.2025 la solicitarea angajatului INSP D. Dobrin de la testarea alcoolscopică în vederea stabilirii stării de ebrietate, recunoscut și anexat la materialele cauzei penală prin ordonanța din 24 noiembrie 2025; urmează a fi păstrate la materialele cauzei penale pe tot termenul de păstrare a acesteia.

În conformitate cu art. 157 alin. (2) Cod de procedură penală, documentele: certificatul prezentat de DPP a INSP al IGP nr. 34/17-2545 din 12.03.2025, privind instruirile angajatului INSP, D. Dobrin, privind utilizările aparatului de testarea alcoolscopică de modelul „Drager 6810”, „Drager 6820”, „Drager 7510”; Buletinul de verificare metrologică C0672088 nr. 2.3.6.49-333C din 10.12.2025 a aparatului de modelul „Drager alcotest 6810”, cu nr. AREB-0130, recunoscute și anexate la materialele cauzei penale prin ordonanța OUP din 25.10.2025 și foto-copia autentificată de pe sentința Judecătoriei Cahul, sediul Cantemir din 17.11.2022, privind condamnarea numitului Miron Pavel recunoscută și anexată la materialele cauzei penală

prin ordonanța din 24.11.2025, urmează a fi păstrate la materialele cauzei penale pe tot termenul de păstrare a acesteia.

Pentru a pronunța sentința instanța de fond a reținut ca fiind constatate următoarele circumstanțe de fapt:

Miron Pavel nefiind deținătorul permisului de conducere perfectat pe numele său, valabil pentru categoria din care face parte autovehiculul condus, totodată fiindu-i anulat dreptul de a conduce mijloace de transport dispus prin sentința Judecătoriei Cahul sediul Cantemir din 17.11.2022, acționând cu intenție directă, contrar prevederilor art. 18, 19 alin. (1) al Legii nr. 131-XVI din 07.06.2007 „Privind siguranța traficului rutier", potrivit cărora „*Pentru a conduce vehiculul pe drumurile publice, conducătorul lui trebuie să întrunească condițiile stabilite și să corespundă normelor minime privind aptitudinile fizice și mintale necesare pentru a poseda dreptul de a conduce vehicule din categoria sau subcategoria vehiculului condus, aprobate de către Guvern*", „*Dreptul de a conduce vehicule se confirmă prin deținerea permisului de conducere, în care este indicată categoria sau subcategoria de vehicul pentru care se deține dreptul de a conduce, sau prin înregistrarea acestui drept în Registrul de stat al conducătorilor de vehicule*", totodată acționând contrar prevederilor pct. 3; pct. 10 alin. (1) lit. b); alin. (2) lit. a); pct. 14 lit. a) Regulamentului Circulației Rutiere aprobat prin Hotărârea Guvernului nr.357 din 13.05.2009, potrivit cărora, - „*Participanții la trafic sânt obligați să respecte regulile de circulație și condițiile prezentului Regulament*" „*2) Persoana care conduce un autovehicul trebuie să posede permisul de conducere perfectat pe numele său, valabil pentru categoria (subcategoria) din care face parte autovehiculul condus Conducătorului de vehicul îi este interzis să conducă vehiculul în stare de ebrietate*", în continuarea acțiunilor sale infracționale, la data de 02 august 2025, aproximativ la orele 13:51, aflându-se în s. Hănăseni, r-nul Cantemir, se deplasa pe drumul public traseul R-35, conducând motocicleta de modelul „*****" fără nr. de înmatriculare, prin urmare fiind suspectat de către angajații INSP al IGP de conducerea mijlocului de transport în stare de ebrietate, urmărind scopul refuzului de la testarea alcoolscopică în vederea stabilirii stării de ebrietate, acționând contrar solicitărilor legale ale angajatului INSP al IGP a refuzat de a se supune testării alcoolscopice cu utilizarea aparatului de tipul „Drager Alcotest", în vederea stabilirii stării de ebrietate.

Astfel, prin acțiunile sale intenționate Miron Pavel a săvârșit infracțiunea prevăzută de art.264[1] alin. (5) Cod penal: *„refuzul conducătorului mijlocului de transport de la testarea alcoolscopică în vederea stabilirii stării de ebrietate, săvârșit de o persoană în privința căruia a fost anulat dreptul de a conduce mijloace de transport.".*

În partea pregătitoare, până la începerea etapei cercetării judecătorești, inculpatul Miron Pavel a declarat personal, prin înscris autentic, că recunoaște săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu și a solicitat ca judecarea cauzei să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală. Apărătorul inculpatului, avocatul Josu Gheorghe a susținut cererea privind examinarea cauzei pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, iar procurorul Cobzari Denis a fost de acord cu judecarea cauzei conform acestei proceduri.

Respectiv, prin încheiere protocolară s-a admis cererea, fiind dispusă examinarea cauzei în procedură simplificată, prevăzută de art. 364[1] Cod de procedură penală, în baza probelor administrate la faza de urmărire penală, cu participarea inculpatului Miron Pavel.

Solicitarea și argumentele recurentului.

La data de 05 februarie 2026 procurorul în Procuratura Cahul, Oficiul Cantemir, Valeriu Sârbu a depus cerere de recurs, solicitând admiterea apelului, casarea sentinței Judecătoriei Cahul, sediul Central din 30 ianuarie 2026, cu pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță prin care a-l recunoaște pe inculpatul numitul Miron Pavel vinovat de comiterea infracțiuni prevăzute de art. 264[1] alin. (5) Cod penal şi ai aplica pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen de 3 ani 8 luni, cu executarea în penitenciar de tip semiînchis. În rest a menține fără modificări celelalte dispoziții ale sentinței.

În argumentarea recursului procurorul a invocat că, reieșind din materialele dosarului penal atât organul de urmărire penală cât şi instanța de judecată a constat că inculpatul Miron Pavel, fiind anterior condamnat de comiterea infracțiunii de conducerea mijlocului de transport în stare de ebrietate alcoolică, concluzii respective nu a făcut, şi a comis infracțiunea de conducere a mijlocului de transport cu depășirea limitelor de alcool admisibile.

Indică că, împrejurările au fost constatate din totalitatea de probe administrate în cauza penală de instanța de fond, şi care au fost corect apreciate prin prisma pertinenței, concludentei, utilității şi veridicității lor, iar în ansamblu prin coroborare, respectându-se prevederile art. 101 Cod de procedură penală.

Însă consideră sentința pronunțată ca fiind ilegală și pasibilă anulării, deoarece instanța de judecată fără a ține în considerație de gravitatea şi circumstanțele infracțiunii comise, greșit a individualizat pedeapsa aplicată inculpatului de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 264[1] alin.(5) Cod penal, în raport cu prevederile capitolului VIII din Partea generală a Codului penal şi comiterea erorilor de drept, şi greșit a aplicat în privința inculpatului la individualizarea pedepsei a prevederile art. 90 Cod penal, dispunând în mod eronat suspendarea condiționată a pedepsei pe o perioada de probațiune de 2 ani, și astfel pedeapsa penală aplicată inculpatului nu-și v-a atinge scopul și nu v-a restabili echitatea socială.

Astfel, indică că, deși instanța de judecată corect a calificat şi încadrat acțiunile inculpatului privind comiterea infracțiunii prevăzute de art. 264[1] alin. (5) Cod penal, însă greșit a individualizat şi aplicat pedeapsa în raport cu prevederile capitolului VIII din Partea generală a Codului penal şi astfel a comis erori de drept.

Făcând trimitere la prevederile art. 61, 75, 90 Cod penal, a menționat că, pedeapsa stabilită de instanța de judecată trebuie să fie nu doar legală, în sensul de respectare a cadrului legal de individualizare judiciară, dar în același timp să fie una justă, adică să se respecte criteriul proporționalității, care presupune stabilirea cuantumului pedepsei în funcție de gravitatea infracțiunii şi vinovăția autorului. În același timp, trebuie să fie respectată prevederea art.61 Cod penal, conform cărui, pedeapsa care se aplică urmează să își atingă scopul de restabilire a echității sociale şi prevenire a săvârșirii noilor infracțiuni de către alte persoane.

Pedeapsa aplicată infractorului trebuie să fie echitabilă, legală şi individualizată, capabilă să restabilească echitatea socială şi să realizeze scopurile legii penale şi pedepsei penale, potrivit art. 61 Cod penal, în strictă conformitate cu dispozițiile părții generale a Codului penal şi stabilirea pedepsei în limitele fixate în partea specială. Pedeapsa este echitabilă când ea impune infractorului lipsuri şi restricții ale drepturilor lui proporționale cu gravitatea infracțiunii săvârşite şi este suficientă pentru restabilirea echității sociale, adică a drepturilor şi intereselor victimei, statului şi întregii societăți, perturbate prin infracțiune, şi când este capabilă să contribuie la realizarea altor scopuri ale pedepsei penale, cum ar fi corectarea condamnatului şi prevenirea săvârşirii de noi infracțiuni atât de condamnat, cât şi de alte persoane.

Notează că, în conformitate cu prevederile art. 385 alin. (6) Cod de procedură penală „*instanța de judecată la adoptarea sentinței urmează să soluționeze chestiunile dacă există circumstanțe care atenuează sau agravează răspunderea inculpatului şi care anume”.*

Totodată, instanța de judecată în conformitate cu prevederile art. 394 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală în partea descriptivă a sentinței de condamnare trebuie să cuprindă descrierea faptei criminale, considerată ca fiind dovedită, indicându-se locul, timpul, modul săvârşirii ei, forma şi gradul de vinovăție, motivele şi consecințele infracțiuni.

Reieşind din materialele dosarului penal atât organul de urmărire penală cât şi instanța de judecată a constat că inculpatul numitul Miron Pavel, dându-şi seama de caracterul prejudiciabil al acțiunilor sale, prevăzând urmările lor prejudiciabile, dorind şi admițând în mod conştient, survenirea acestor urmări, în continuarea acțiunilor sale infracționale ilegal a comis infracțiunea prevăzută de art. 264^1 alin. (5) Cod penal.

La judecarea cauzei, instanța de fond a examinat sub toate aspectele complet şi obiectiv probele administrate la dosar, just a încadrat fapta comisă, corect ajungând la concluzia despre vinovăția numitului Miron Pavel în săvârşirea infracțiuni prevăzute la art. 264^1 alin. (5) Cod penal.

Însă la stabilirea pedepsei inculpatului instanța de fond nu luat în considerație modalitatea comiterii infracțiuni precum şi înşişi circumstanțele acestea, personalitatea inculpatului care a acționat cu intenție directă la comiterea infracțiuni, pericolul socială a infracțiunii comise, stabilite atât în procesul urmăririi penale cât şi examinării în fond a cauzei penale, fiind stabilit anterior inculpatul numitul Miron Pavel, a fost condamnat pentru comiterea infracțiunilor similare şi anume prin sentința Judecătoriei Cahul, sediul Cantemir din 17.11.2022, de comiterea infracțiunilor prevăzute de art. 264^1 alin. (5) Cod penal la 150 ore muncă neremunerată în folosul comunității, cu anularea dreptului de a conduce mijloacele de transport; de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 264^1 alin. (5) Cod penal, la 150 ore muncă neremunerată în folosul comunității, cu anularea dreptului de a conduce mijloacele de transport, în baza art. 84 alin. (1) Cod penal, la 240 ore muncă neremunerată în folosul comunității, cu anularea dreptului de a conduce mijloacele de transport. Totodată anterior inculpatul a fost condamnat prin sentința Judecătoriei Cantemir din 29.03.2007, de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 187 alin. 2) lit. b), d), Cod penal la 3 ani închisoare, iar în baza art. 90 Cod penal, fiindu-i suspendată condiționat executarea pedepsei pe un termen de 1 an.

Mai menționează că, instanța de judecată la stabilirea pedepsei inculpatului nu a luat în considerație prevederile legale sus-menţionate, deoarece la stabilirea pedepsei inculpatului nu a fost luat în calcul caracterul şi gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite.

Totodată, consideră că deși instanța a motivat necesitatea aplicării pedepsei cu aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal, în privința inculpatului menționând, că *„...inculpatul a avut o conduită bună, că a avut un comportament sincer în cadrul procesului, că s-a căit sincer pentru infracțiunea comisă, că are la educație 3 copii”* nu dat o analiză completă a personalității inculpatului în coraport cu istoricul acestuia de până la comiterea infracțiunii pentru care a fost condamnat, urmărind în acest sens comportarea sa în viața socială, înainte şi după săvârșirea faptei, în timpul judecății.

Consideră că, instanța de judecată eronat a concluzionat că scopul pedepsei penale de restabilire a echității sociale, corectarea inculpatului şi prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea persoanei condamnatului cât şi a altor persoane, se va atinge fără executarea reală a pedepsei cu închisoarea.

Mai menționează că în cadrul condițiilor suspendării, persoana inculpatului interesează sub raportul periculozității sale, decurgând, în primul rând, din faptă şi din împrejurările în care aceasta a fost săvârșită, iar în al doilea rând, din persoana infractorului, care trebuie studiată pentru a se putea constata dacă acesta se poate corecta fără executarea pedepsei. Pentru așa formula o astfel de convingere, instanța trebuie să efectueze o analiză completă a personalității inculpatului, urmărind în acest sens comportarea sa în viața socială, la locul de muncă, înainte şi după săvârșirea faptei, în timpul judecății etc.

Mai mult, instanța de judecată nu a dat apreciere circumstanțelor prevăzute de art. 77 Cod penal, ce ar agrava răspunderea penală a învinuitului au fost stabilite, şi anume *săvârşirea infracțiunii de către o persoană care anterior a fost condamnată pentru infracțiune similară şi săvârşirea infracțiunii de către o persoană în stare de ebrietate, provocată de consumarea alcoolului.*

Totodată reieșind materialele cauzei penale, anterior inculpatul a fost condamnat de comiterea infracțiunilor *similare* de conducerea mijlocului de transport în stare de ebrietate alcoolică, şi anume că fiind condamnat prin sentința Judecătoriei Cahul, sediul Cantemir din 17.11.2022, de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 264^1 alin. (5) Cod penal la 150 ore muncă neremunerată în folosul comunității, cu anularea dreptului de a conduce mijloacele de transport; de comiterea infracţiunii prevăzute de art. 264^1 alin. (5) Cod penal la 150 ore muncă neremunerată în folosul comunității, cu anularea dreptului de a conduce mijloacele de transport, în baza art. 84 alin. 1) Cod penal, la 240 ore muncă neremunerată în folosul comunității, cu anularea dreptului de a conduce mijloacele de transport.

Susține că, anterior inculpatului i-au fost acordate mai multe șanse în vederea corectării comportamentului său, însă acesta nu a dat dovadă de conștientizarea caracterului ilegal al faptei sale, prin cea a comis repetat infracțiunea prevăzută de art. 264^1 alin. (5) Cod penal, conform indicilor.

Prin urmare, aplicarea pedepsei neprivative de libertate în privința inculpatului nu-şi va produce efectul, pentru ca inculpatul să-şi facă concluziile necesare de a nu comite în continuare abateri de la prevederile legii penale.

Consideră că instanța de judecată a dat o apreciere subiectivă, neargumentată şi neprobată ce ține de aplicabilitatea prevederilor art. 90 Cod penal la aplicarea sancțiunii în privința inculpatului prin sentința menționată, ori la materialele cauzei, partea apărării nu a prezentat probe ce ar demonstra concluzia instanței privind posibilitatea corectării inculpatului în conformitate cu prevederile art. 90 Cd penal, cu suspendarea condiționată a pedepsei pe o perioada de probațiune de 2 ani.

Prin urmare, aprecierea instanței precum că corectarea şi educarea inculpatului este posibilă fără izolarea de societate, motivând că ultimul a recunoscut vinovăția de cele comise, are la întreținere 3 copii minori, precum că s-a ținut cont de solicitările inculpatului şi apărătorului, de conduita infractorului, este una eronată.

Dispunerea în circumstanțele indicate a pedepsei penale de cuantumul indicat, constituie o inechitate, ce poate constitui pericol la capitolul prevenției săvârșirii noilor infracțiuni, atât din partea inculpatului, cât şi a altor membri ai comunității, denaturând în rândurile acestora concepția necesității asigurării comportamentului în spiritul respectării stricte a legilor.

Consideră că, la aplicarea pedepsei, instanța nu a dat prioritate specială istoricului personalității inculpatului precum şi tendințele comiterii unor noi infracțiunii *(hotărârea Clooth c. Belgiei, 12 decembrie 1992, § 40),* totodată că în acțiunile inculpatului au fost constate circumstanțele agravante răspunderii penale, că conform datelor din cazierul judiciar contravențional învinuitul anterior a fost urmărit penal şi condamnat, totodată că în perioada anilor în perioada anilor 2020 - 2025 a fost atras de 4 ori la contravențiile din domeniul transportului.

În opinia acuzatorului de stat instanța de judecată nu a studiat multilateral, în deplină măsură şi obiectiv, toate circumstanțele și datele care-l caracterizează negativ persoana inculpatului şi care au o importanță esențială pentru stabilirea categoriei şi mărimii pedepsei.

De asemenea, urmează a se remarca faptul că circumstanțele invocate de instanță nu sânt de natură să ducă la concluzia că fapta pusă în sarcina inculpatului este lipsită de importanță şi de scăderea pericolului social al faptei comise, mai ales la momentul actual, se apreciază că nici atitudinea inculpatului şi nu este de natură a minimaliza sub limită pedeapsa, în condițiile în care, există probe certe că inculpatul a comis infracțiunea de încălcare a regulilor de securitate a circulației comisă fiind în stare de ebrietate alcoolică.

Pe când însă, invocările menționate de instanța de fond nu pot fi apreciate ca circumstanțe atenuante excepționale *legate de scopul şi motivele faptei, de rolul vinovatului, de comportarea lui în timpul şi după consumarea infracțiunii* determinate ca fiind pentru aplicarea pedepsei.

În acest context circumstanțele la care a făcut trimitere instanța de fond la stabilirea pedepsei inculpatului, sânt împrejurări obișnuite care predomină şi caracterizează majoritatea cetățenilor care anterior au comis infracțiuni, şi deci nu se nu pot fi aplicate în privința

inculpatului ca fiind excepționale în vederea aplicării unei pedepse mai blânzi de ordinul pedepsei stabilite sus-numitului.

De asemenea, o pedeapsă prea aspră generează apariția unor sentimente de nedreptate, jignire, înrăire şi de neîncredere în lege, fapt ce poate duce la consecințe contrare scopului urmărit.

În contextul celor sus-menționați se determină necesitatea aplicării față de inculpat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 264[1] alin. (5) Cod penal, pedepsei sub forma de închisoare, executarea în penitenciar de tip semiînchis, fapt ce determină concluzia incontestabilă referitoare la casarea sentinței judecătoriei Cahul, sediul Cantemir din 30 ianuarie 2026, în acest aspect cu aplicarea unei pedepse solicitate de către acuzator.

Or, practica judiciară demonstrează că o pedeapsă prea blândă generează dispreț față de aceasta şi nu este suficientă nici pentru corectarea infractorului şi nici pentru prevenirea săvârşirii de noi infracțiuni.

Totodată, acuzarea consideră rațional ca inculpatul să execute pedeapsa reală cu închisoare pe un termen de 3 ani 8 luni, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis, luând în considerație, *personalitatea inculpatului, care concluzii respective nu a făcut, deoarece anterior a fost condamnat de comiterea infracțiunilor similare; că în perioada anilor 2020 - 2025 a fost atras de 4 ori la contravențiile din domeniul transportului; prezența circumstanței agravante, constatate în acțiunile inculpatului prevăzute de art. 77 Cod penal: săvârşirea infracțiunii de către o persoană care anterior a fost condamnată pentru infracțiune similară.*

În această odine de idei, acuzarea consideră că scopul educativ al pedepsei poate fi atins doar cu privarea de libertate a inculpatului. În cele din urmă, reieșind din caracterul şi gradul prejudiciabil al faptei comise de inculpat, de personalitatea acestuia şi lipsa dorinței ultimului de a se reabilita social, aceste măsuri de constrângere statală vor constitui un mijloc eficient şi suficient de corectare şi reeducare a inculpatului, precum şi de prevenire a săvârşirii altor infracțiuni, cauzându-i în același timp unele lipsuri şi restricții ale drepturilor în limite rezonabile şi proporționale, pentru atingerea scopului pedepsei penale.

De asemenea acuzarea consideră că anume stabilirea pedepsei sub formă de închisoare cu executarea reală a pedepsei pentru comiterea infracțiunii în circumstanțele descrise „supra" se va conforma principiului echității şi inevitabil va contribui la atingerea scopului pedepsei penale prevăzute de art. 61 Cod penal.

Termenul de declarare a recursului.

Potrivit art. 439 alin. (1) Cod de procedură penală, „*termenul de recurs împotriva hotărârilor pentru care legea nu prevede calea de atac a apelului este de 15 zile de la data pronunțării hotărârii*".

Din actele cauzei se constată că, sentința Judecătoriei Cahul, sediul Cantemir a fost pronunțată la data de 30 ianuarie 2026.

Cererea de recurs a fost depusă de procurorul în Procuratura Cahul, Oficiul Cantemir, Valeriu Sârbu la data de 05 februarie 2026. Astfel, Completul de judecată reține că, termenul de depunere a recursului a fost respectat.

Procedura de notificare a fost legal executată.

În corespundere cu prevederile art. 447 alin. (1) și (2) din Codul de procedură penală, „*Recursul se judecă în termen rezonabil, fără prezența părților la proces. Instanța de recurs fixează data examinării și dispune să se comunice părților la proces despre aceasta, cu acordarea dreptului depunerii referințe*.".

Participanții au fost notificați despre data examinării cauzei și le-a fost oferit termen pentru depunerea referinței și pentru a opta cu privire la necesitatea administrării de noi probe, până la data de 10 aprilie 2026. În termenul stabilit referință la cererea de recurs nu a fost depusă.

Aprecierea instanței de recurs.

Completul de judecată, examinând materialele cauzei penale, cercetând legalitatea și temeinicia sentinței atacate prin prisma motivelor formulate în recursul declarat, verificând probele administrate de către instanța de fond, apreciindu-le din punct de vedere al pertinenței, concludenței, utilității și veridicității lor, iar în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor, respectând prevederile art. 101 din Codul de procedură penală, călăuzindu-se de lege, conchide asupra necesității respingerii recursului declarat de procurorul în Procuratura Cahul, Oficiul Cantemir, Valeriu Sârbu și menținerii sentinței primei instanțe, din următoarele considerente.

Conform art. 444 alin. (1) pct. 9) Cod de procedură penală, „*hotărîrile judecătoreşti pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanţele de fond în cazurile în care: ... s-au aplicat pedepse în alte limite decît cele prevăzute de lege sau greşit individualizate în raport cu prevederile capitolului VII din Partea generală a Codului penal*".

Conform art. 448 Cod de procedură penală, „*Judecînd recursul, instanţa verifică legalitatea şi temeinicia hotărârii atacate pe baza materialului din dosarul cauzei şi a oricăror documente noi prezentate în instanţa de recurs. (2) Instanţa de recurs este obligată să se pronunţe asupra tuturor motivelor invocate în recurs*".

În conformitate cu art. 449 alin. (1) pct. 1) lit. a), (2) Cod de procedură penală, „*judecînd recursul, instanţa adoptă una din următoarele decizii: respinge recursul, menţinînd hotărîrea atacată dacă recursul este nefondat. (2) Adoptarea deciziei şi întocmirea acesteia se efectuează în conformitate cu prevederile art. 417 şi 418, care se aplică în mod corespunzător.".*

În cadrul examinării cauzei în instanța de recurs s-a stabilit cu certitudine că, instanța de fond a stabilit corect starea de fapt şi de drept, vinovăția inculpatului, circumstanțele cauzei cu referire la latura penală, just a încadrat acțiunile inculpatului Miron Pavel ca constituind o faptă penală prevăzută de art. 264^1 alin. (5) Cod penal.

În cadrul ședinței de judecată în instanța de fond, până la începerea cercetării judecătorești, inculpatul, Miron Pavel a declarat că recunoaște în totalitate faptele indicate în rechizitoriu și nu dorește administrarea de probe noi. În acest sens, inculpatul în conformitate cu

prevederile art.364[1] din Codul de procedură penală, a depus o cerere prin care a solicitat examinarea cauzei în baza probelor administrate în cadrul urmăririi penale, pe care le recunoaște și asupra cărora nu are obiecții.

În acest sens, instanța de judecată ține să menționeze că potrivit prevederilor art. 325 alin.(1) din Codul de procedură penală „*judecarea cauzei în primă instanță se efectuează numai în privința persoanei puse sub învinuire și numai în limitele învinuirii formulate în rechizitoriu*". Or norma articolului 325 alin. (1) din Codul de procedură penală, fiind guvernată de principiul contradictorialității dintre părți, impune un rol pasiv al instanței în disputa dintre părți. Astfel, reieșind din rațiunea normei indicate supra dar și de faptul că, instanța nu poate din inițiativa sa proprie, să agraveze situația persoanei decât în limitele învinuirii redate în rechizitoriu, au condiționat admiterea cererii inculpatului de examinare în procedură simplificată.

Prin urmare inculpatul a manifestat o voință suficient de clară prin solicitarea de examinare a cauzei sale în procedură simplificată, a fost susținută de apărătorul său ales, iar acuzația în materie penală cu drepturile și obligațiile sale i-au fost aduse la cunoștință într-o limbă pe care o cunoaște, în mod clar și detaliat. Astfel, constatând cu certitudine că probele administrate la urmărirea penală stabilesc faptele inculpatului, ținând cont că există suficiente date cu privire la persoana inculpatului, pentru a permite stabilirea unei pedepse, având în vedere că rechizitoriul a fost întocmit în conformitate cu prevederile art. 296 din Codul de procedură penală, întrucât actele de la urmărirea penală nu prezintă careva semne că ar fi lovite de nulitate absolută și dat fiind faptul că nu au fost încălcate drepturile şi libertăţile fundamentale garantate de Convenția Europeană a Drepturilor Omului, instanţa de fond corect a admis cererea inculpatului Miron Pavel privitor la judecarea cauzei în ordinea prevăzută la art. 364[1] din Codul de procedură penală, pe baza probelor administrate în cadrul urmăririi penale și a procedat la audierea acestuia, potrivit regulilor de audiere a martorului.

Astfel în corespundere cu prevederile art. 27, art. art. 99-101 din Codul de procedură penală, cercetând sub toate aspectele probele administrate, verificându-le minuțios, prin prisma admisibilității, pertinenței, concludenței, utilității şi veridicității lor, s-a constatat că din probele administrate la materialele dosarului rezultă vinovăția inculpatului Miron Pavel, în comiterea componenței de infracțiune prevăzută de art. 264[1] alin. (5) Cod penal. La caz probele cercetate în şedinţa de judecată permit cu certitudine a constata că în speță sunt întrunite elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 264[1] alin. (5) Cod penal.

Argumentele expuse de instanța de fond și motivele din sentință referitor la vinovăția inculpatului pentru a evita repetări inutile, instanța de recurs le însușește pe deplin, fapt ce vine în corespundere cu jurisprudența CtEDO, care în pct. 37 a hotărârii sale în Cauza Albert vs. România din 16.02.2010, statuează că art. 6 par. 1 din Convenție, deși obligația instanței să își motiveze deciziile, acest fapt nu poate fi înțeles ca impunând un răspuns detaliat pentru fiecare argument (Van de Hurk vs. Olanda, 19 aprilie 1994, pct. 61), cu toate acestea proces echitabil necesită ca o instanță internă, fie prin însușirea motivelor furnizate de o instanță inferioară, fie prin alt mod, să fie examinate chestiunile esențiale supusă atenției sale.

Potrivit jurisprudenței CtEDO, în asemenea situație, nu se mai impune o reevaluare a conținutului mijloacelor de probă, acestea demonstrând cu prisosință soluția dată de prima instanță. Or, în cazul în care instanța de fond şi-a motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de recurs eventual, o curte de recurs poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției de primă instanță (hotărârea CtEDO Garcia Ruis c. Spaniei, Helle c. Finlandei).

Art. 6 din CEDO impune în special, în sarcina „instanței", obligația de a efectua o examinare efectivă a motivelor, argumentelor şi probelor propuse de părți, cu excepția cazului în care se apreciază relevanța acestora. Deși este adevărat că obligația motivării deciziilor, impusă instanțelor de art. 6 §1 din CEDO, nu poate fi înțeleasă ca impunând formularea unui răspuns detaliat la fiecare argument (hotărârea CtEDO, pct. 80-81, Perez c. Franței, Van de Hurk c. Ţărilor de Jos).

În acest context nu există temei pentru a da o nouă apreciere probelor, instanța de recurs fiind solidară cu concluziile primei instanțe privind aprecierea probelor puse la baza sentinței de condamnare.

Completul de judecată menționează prevederile art. 441 Cod de procedură penală, potrivit cărora, instanţa de recurs judecă recursul numai cu privire la persoana la care se referă declaraţia de recurs şi numai în raport cu calitatea pe care aceasta o are în proces.

Instanţa de recurs examinează cauza în limitele temeiurilor prevăzute în art. 444 Cod de procedură penală, însă ea este obligată ca, în afara temeiurilor invocate şi cererilor formulate de recurent, să examineze întreaga cauză sub toate aspectele, dar fără a agrava situaţia părţii în favoarea căreia s-a declarat recurs.

La caz prin recursul formulat acuzatorul de stat a invocat că instanța de fond greșit a individualizat pedeapsa aplicată inculpatului, iar prin pedeapsa aplicată nu va fi atins scopul legii penale, solicitând rejudecarea cauzei în partea stabilirii pedepsei și aplicarea față de inculpat în exclusivitate pedeapsa închisorii. Astfel la caz legalitatea sentinței este contestată doar sub aspectul individualizării pedepsei penale aplicate inculpatului.

În acest context, instanța de recurs va verifica corectitudinea soluției instanței de fond în partea individualizării pedepsei penale în privința inculpatului Miron Pavel.

Cu referire la individualizarea pedepsei, se reține că potrivit prevederilor art. 7 alin. (1) din Codul penal, „*la aplicarea legii penale se ține cont de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârşite, de persoana celui vinovat și de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea penală*".

În conformitate cu art. 61 alin. (1), (2) Cod penal „*pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului ce se aplică de instanțele de judecată, în numele legii, persoanelor care au săvârşit infracțiuni, cauzând anumite lipsuri și restricții drepturilor lor. (2) Pedeapsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea și resocializarea condamnatului, precum și prevenirea săvârşirii de noi*

infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane. Executarea pedepsei nu trebuie să cauzeze suferințe fizice și nici să înjosească demnitatea persoanei condamnate."

În conformitate cu art. 75 alin. (1) Cod penal „*persoanei recunoscute vinovate de săvârşirea unei infracţiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în Partea specială a prezentului cod şi în strictă conformitate cu dispoziţiile Părţii generale a prezentului cod. La stabilirea categoriei şi termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracţiunii săvârşite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării şi reeducării vinovatului, precum şi de condițiile de viață ale familiei acestuia.*".

În cadrul individualizării pedepsei, instanța de judecată se conduce și de regula nr. 6 din Recomandarea NR. R (92) 16 a Comitetului de miniştri către statele membre referitoare la regulile europene asupra sancțiunilor aplicate în comunitate, adoptată de Comitetul de Miniştri în 19 octombrie 1992, cu ocazia celei de a 482-a reuniune a Delegaţiilor de Miniştri, potrivit căreia *„natura şi durata sancţiunilor şi măsurilor aplicate în comunitate trebuie de asemenea să fie proporţională cu gravitatea infracţiunii pentru care un delincvent a fost condamnat sau o persoană este inculpat, cât şi cu situaţia personală a acesteia*".

Completul de judecată reține că, pedeapsa penală este echitabilă atunci când este capabilă de a contribui la realizarea scopurilor pedepsei penale, cum ar fi corectarea condamnatului şi prevenirea săvârşirii de noi infracţiunii atât de către condamnat, precum şi de alte persoane.

Echitatea socială a pedepsei se realizează când față de inculpat se aplică sancțiunea penală corespunzătoare gradului prejudiciabil al infracțiunii comise, circumstanțelor cauzei și personalității acestuia. Un alt scop important al pedepsei penale, este scopul reeducării și resocializării condamnatului, după executarea pedepsei penale stabilite.

Individualizarea pedepsei se realizează de către instanța de judecată prin respectarea cerințelor art. 75 alin. (1) Cod penal. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei aplicate, urmează să fie reținuți următorii factori – gravitatea infracțiunii săvârșite, motivul săvârșirii acesteia, persoana celui vinovat, circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea inculpatului, influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării persoanei condamnate și condițiile de viață ale familiei condamnatului.

Legalitatea pedepsei constituie un aspect al principiului legalității în dreptul penal și este asigurată prin cerința art. 75 alin. (1), Cod penal, care impune instanței obligația de a stabili pedeapsa în limitele fixate în Partea specială și în strictă conformitate cu dispozițiile Părții generale ale Codului penal. În contextul celor invocate, mai întâi este necesar ca fapta să fie calificată corect, ca infracțiunea să fie sancționată de norma penală prevăzută de Partea specială a Codului penal. Ulterior, urmează a fi aleasă pedeapsa și să fie stabilit termenul sau mărimea pedepsei în limitele sancțiunii normei penale din Partea specială a Codului penal, în baza căreia fapta a fost calificată ca infracțiune.

Completul de judecată constată că, inculpatul Miron Pavel a fost recunoscut vinovat de săvârșirea infracțiunii care se atribuie la categoria infracțiunilor mai puțin grave.

Pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 264[1] alin. (5) Cod penal, legea penală prevede pedeapsă sub formă de amendă de la 2500 la 3000 de unități convenționale sau cu închisoare de la 2 la 5 ani.

La caz s-a ținut cont de faptul că inculpatul Miron Pavel a recunoscut integral vinovăția sa în comiterea infracțiunii incriminate și a depus cerere privind judecarea cauzei pe baza probelor administrate la faza de urmărire penală.

Examinând cauza, instanța de fond la aplicarea pedepsei în privința inculpatului Miron Pavel a reținut în calitate de circumstanță atenuantă în conformitate cu art. 76 Cod penal, recunoașterea vinovăției și căința sinceră. Circumstanțe agravante potrivit art. 77 Cod penal, au fost stabilite săvârșirea infracțiunii de către o persoană care anterior a fost condamnată pentru infracțiune similară, săvârșirea infracțiunii de către o persoană în stare de ebrietate, provocată de consumarea alcoolului.

Instanța de recurs atestă că, în prezent, prin hotărârea nr. 19 din 26.03.2018 a Plenului Curţii Supreme de Justiţie „de modificare şi completare a Hotărârii Plenului Curţii Supreme de Justiţie nr.13 din 16.12.2013 „cu privire la aplicarea prevederilor art. 364[1] Cod de procedură penală, de către instanțele judecătorești", pct. 35 alin. (2) a fost exclus, nemaiputând fi invocată starea de dublă valență atunci când speța se examinează în procedură simplificată, circumstanță ce este în favoarea inculpatului.

Ca urmare, Completul de judecată consideră necesar de a reține prezența circumstanțelor atenuante.

Evaluând gravitatea infracțiunea săvârșită de către inculpatul Miron Pavel, Completul de judecată constată că, instanța de fond a ținut cont de caracterul şi gravitatea infracţiunii săvârşite de inculpat – infracțiune mai puțin gravă, de personalitatea inculpatului care potrivit revendicării eliberate pe numele acestuia, ultimul anterior a fost în conflict cu legea penală, iar antecedente penale sunt stinse, de condiţiile de viaţă ale acestuia, de circumstanțelor agravante și atenuante, de influența pedepsei stabilite asupra corectării vinovatului. De asemenea s-a ținut cont și de personalitatea inculpatului Miron Pavel, Completul de judecată a reținut că, potrivit revendicării eliberate pe numele acestuia, ultimul anterior a fost în conflict cu legea penală, fiind condamnat la

Totodată, reieșind din faptul că inculpatul, Miron Pavel vina a recunoscut-o și a declarat prin înscris autentic, anexat la materialele cauzei că recunoaște săvârşirea faptelor indicate în rechizitoriu, a solicitat judecarea cauzei penale în baza probelor administrate în faza de urmărire penală, nu a solicitat administrarea unor noi probe, Completul de judecată conchide că instanța de fond corect a stabilit pedeapsa inculpatului cu aplicarea art. 80[1] alin. Cod penal, potrivit cărora, „(1) *În cazul în care inculpatul a recunoscut săvârşirea faptelor indicate în rechizitoriu şi a solicitat ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, acesta beneficiază de reducerea cu o pătrime a limitelor de pedeapsă prevăzute în Partea specială a prezentului cod în cazul pedepsei cu amendă, cu muncă neremunerată în folosul comunităţii sau cu închisoare.*

(2) În cazul în care inculpatul a recunoscut săvârşirea faptelor indicate în rechizitoriu pentru infracţiunile prevăzute la art.181[1]–182, 239–240, 242[1], 242[2], 256, art.264 alin.(2), (4), (6), art.264[1], 324–335[1], 370 şi a solicitat ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, acesta beneficiază de reducerea cu o pătrime doar a limitei maxime de pedeapsă prevăzute în Partea specială a prezentului cod în cazul pedepsei cu amendă, cu muncă neremunerată în folosul comunităţii sau cu închisoare.".

În condițiile şi limitele de pedeapsă prevăzute de art. 264[1] alin. (5) Cod penal, instanţa de judecată, cu aplicarea art. 80[1] alin. (2) Cod penal, a redus din maximul şi minimul prevăzut de sancțiunea articolului incriminat, stabilind o nouă limită cu care a operat la stabilirea pedepsei inculpatului Miron Pavel, ajungând la concluzia de a stabili o pedeapsă sub formă de închisoare pe termen de 2 ani, cu executarea în penitenciare de tip semiînchis.

Astfel, termenul pedepsei, în afară de gravitatea infracțiunii săvârșite, se stabilește luând în considerație şi personalitatea infractorului, care include date privind gradul de dezvoltare psihică, situația materială, familială sau socială, prezența sau lipsa antecedentelor penale, comportamentul inculpatului până sau după săvârșirea infracțiunii, inclusiv și poziția părții vătămate.

După efectuarea procedurii de individualizare şi stabilire a termenului pedepsei cu închisoarea, instanțele de judecată urmează să continue operațiunea de individualizare a acesteia, dar în aspectul de executare a pedepsei deja stabilite, prin numirea tipului de penitenciar şi soluționarea chestiunii dacă pedeapsa numită inculpatului, urmează a fi pusă în executare ori, sub condiția capacității acestuia de a se corecta şi resocializa, se poate de concluzionat că scopul pedepsei poate fi atins prin suspendarea executării pedepsei aplicată vinovatului pe o perioadă de probațiune.

Din analiza circumstanțelor cauzei, instanța de fond a ajuns la concluzia că corectarea inculpatului poate avea loc și fără izolarea acestuia de societate și anume prin suspendarea executării pedepsei stabilite pe un termen de 2 ani, prevăzut de art. 90 din Codul penal, ca termen de probă, or, instanța de fond în procesul de apreciere și aplicare a prevederilor art. 90 din Codul penal în privința inculpatului a analizat minuțios toate circumstanțele de fapt și de drept, precum și a motivat într-o manieră suficientă și clară soluția în această parte a sentinței emise.

Astfel, pe lângă respectarea limitelor pedepsei, Completul de judecată menționează, că pedeapsa stabilită de instanța de fond inculpatului Miron Pavel, corespunde criteriilor de individualizare stabilite la capitolul VIII al Codului penal (individualizarea pedepselor).

În acest sens, Completul de judecată menționează faptul că condamnarea cu suspendarea condiţionată a executării pedepsei este o măsură de politică penală fundamentată pe convingerea că îndreptarea condamnatului este posibilă fără a fi izolat de comunitate, de familie, de societate.

Această instituţie juridică a fost instituită întru realizarea scopului pedepsei fără ca condamnatul să fie izolat de societate, acesta fiind supus unui termen de încercare, fără executarea efectivă a acesteia, evitându-se dezavantajele pe care le atrage după sine privaţiunea de libertate: desprinderea condamnatului de familie şi de modul de viaţă obişnuit. De asemenea,

un alt aspect important îl reprezintă economiile pe care statul, societatea le face în varianta executării pedepsei în penitenciar.

Conform art. 90 alin. (1) din Codul penal, *dacă, la stabilirea pedepsei cu închisoare pe un termen de cel mult 5 ani pentru infracţiunile săvârşite cu intenţie şi de cel mult 7 ani pentru infracţiunile săvârşite din imprudenţă, instanţa de judecată, ţinînd cont de circumstanţele cauzei şi de persoana celui vinovat, va ajunge la concluzia că nu este raţional ca acesta să execute pedeapsa stabilită, ea poate dispune suspendarea condiţionată a executării pedepsei aplicate vinovatului, indicând numaidecât în hotărîre motivele condamnării cu suspendare condiţionată a executării pedepsei şi perioada de probaţiune sau, după caz, termenul de probă. În acest caz, instanţa de judecată dispune neexecutarea pedepsei aplicate dacă, în perioada de probaţiune sau, după caz, termenul de probă pe care l-a fixat, condamnatul nu va săvârşi o nouă infracţiune şi, prin respectarea condiţiilor probaţiunii sau, după caz, a termenului de probă, va îndreptăţi încrederea ce i s-a acordat. Controlul asupra comportării celor condamnaţi cu suspendarea condiţionată a executării pedepsei îl exercită organele competente, iar asupra comportării militarilor – comandamentul militar respectiv.*

O condiție obligatorie (şi unicul temei) pentru condamnarea cu suspendarea condiționată a executării pedepsei rezidă în faptul că nu ar fi raţional ca inculpatul să execute pedeapsa cu închisoare stabilită. Aceasta ar însemna că, în rezultatul cercetării cauzei şi calităților individuale ale inculpatului s-a format convingerea fermă în posibilitatea atingerii scopurilor pedepsei penale fără izolarea de societate, dar în condiţiile unui control profilactic al comportamentului persoanei respective într-o anumită perioadă de timp.

În corespundere cu prevederile alin. (1) și (2), art. 61 din Codul penal*, pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului ce se aplică de instanțele de judecată, în numele legii, persoanelor care au săvârșit infracțiuni, cauzând anumite lipsuri și restricții drepturilor lor. (2) Pedeapsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea și resocializarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane. Executarea pedepsei nu trebuie să cauzeze suferințe fizice și nici să înjosească demnitatea persoanei condamnate*.

Echitatea socială a pedepsei se realizează când față de inculpat se aplică sancțiunea penală corespunzătoare gradului prejudiciabil al infracțiunii comise, circumstanțelor cauzei și personalității acestuia. Un alt scop al pedepsei penale, este scopul reeducării și resocializării condamnatului, după executarea pedepsei penale stabilite.

Astfel, Completul de judecată punctează, că instanța de fond corect a constatat că în speța dată sunt aplicabile prevederile art. 90 Cod penal, reiterând că scopul pedepsei penale va fi atins chiar dacă inculpatul nu va executa real pedeapsa, ținându-se cont de personalitatea acestuia, instanța de fond a considerat necesar și oportun de a suspenda executarea pedepsei închisorii 2 ani, pentru o perioadă de probațiune de 2 (doi) ani.

Contrar afirmațiilor procurorului, Completul de judecată, reține că, instanța a examinat toate circumstanțele relevante privind persoana inculpatului, inclusive recunoașterea integrală a vinovăției, căința sinceră, cooperarea cu organele de urmărire penală, a solicitat examinarea

cauzei în procedură simplificată, are *****copii minori la întreținere, situația familială și socială a acestuia, circumstanțe care au fost apreciate în coroborare cu circumstanțele agravante deja reținute de instanță.

Potrivit art. 90 Cod penal, suspendarea condiționată poate fi dispusă atunci când instanța ajunge la concluzia că scopul pedepsei poate fi atins fără executarea efectivă a închisorii. Astfel, instanța de fond a motivat expres această concluzie, reținând că inculpatul și-a recunoscut fapta, a manifestat o atitudine procesuală corectă și poate fi supus controlului probațional pe durata termenului de probă.

Legiuitorul a prevăzut expres instituția suspendării condiționate tocmai pentru situațiile în care scopul pedepsei poate fi realizat fără izolarea persoanei de societate.

În ceea ce privește poziția procurorului precum că, inculpatul anterior a fost judecat, Completul de judecată ține să menționeze că, simplul fapt că inculpatul are antecedente nu exclude automat aplicarea art. 90 Cod penal, în lipsa unei interdicții legale exprese.

Or, eficiența pedepsei depinde de mai mulți factori, printre care: conținutul şi mecanismul influenței coercitive a pedepsei, condițiile de executare a pedepsei, posibilitatea resocializării. Esența condamnării cu suspendare condiționată a executării pedepsei constă în acordarea unei încrederi celui vinovat. Astfel, în viziunea instanței, scopul pedepsei se poate atinge şi prin aplicarea suspendării executării pedepsei în privința inculpatului Miron Pavel pe o perioadă de probațiune de 2 (doi) ani.

Referitor la argumentul procurorului că inculpatul Miron Pavel anterior a beneficiat de suspendarea executării pedepsei și nu s-a corectat, Completul de judecată ține să menționeze că, legea penală nu instituie o interdicție absolută de aplicare a suspendării condiționate unei persoane care anterior a beneficiat de această măsură. Criteriul determinant prevăzut de art. 90 Cod penal îl constituie concluzia instanței privind posibilitatea atingerii scopului pedepsei fără executarea efectivă a acesteia, concluzie care se formează prin evaluarea tuturor circumstanțelor concrete ale cauzei și a persoanei inculpatului. Mai mult ca atât, condamnarea din anul 2007, la care face referire procurorul, este una veche, antecedentele penale fiind stinse conform legii, astfel încât valoarea acesteia în aprecierea periculozității actuale a persoanei este limitată, iar de atunci a existat o perioadă semnificativă de conformare socială.

Completul de judecată relevă că aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal – suspendarea condiționată a executării pedepsei nu reprezintă o categorie aparte de pedeapsă, ci o măsură oferită persoanei prin lege de a demonstra că infracțiunea comisă de ea este un incident în viața acesteia. Or, instituția suspendării condiționate a pedepsei nu trebuie privită ca un avantaj acordat de lege infractorilor, ci trebuie apreciată ca un mijloc preventiv de apărare socială care derivă din organizarea unei politici penale adaptate la realitatea socială concretă.

Instanța de recurs consideră că inculpatul Miron Pavel nu prezintă pericol social în măsura în care ar urma să fie izolat de societate, nu se află la evidența medicului psihiatru sau narcolog.

Prin urmare, în privința inculpatului Miron Pavel nu se impune în mod imperativ executarea reală a pedepsei, or nu trebuie pus accentul pe rolul punitiv al sancțiunii în

detrimentul celui educativ şi de reintegrare socială. Pedeapsa trebuie să fie individualizată astfel, încât inculpatul să se convingă de necesitatea respectării legii penale şi evitarea în viitor a săvârșirii unor fapte similare.

În viziunea Completului de judecată, prima instanță a realizat obiectivul argumentării aplicării unei pedepse echitabil individualizate, luând în considerație circumstanţele atenuante și agravante, stabilindu-i inculpatului o pedeapsă apropiată de limita minimă prevăzute de lege.

În consecință, Completul de judecată statuează, că la caz nu se constată vreun temei pentru modificarea pedepsei în privința inculpatului Miron Pavel, iar sancțiunea de 2 ani închisoare, cu suspendarea executării acesteia pe un termen de 2 ani, după cum a fost stabilită de către prima instanță, corespunde atât principiului proporționalității, cât şi scopului prevăzut în art. 61 alin. (2) Cod penal de restabilire a echității sociale, corectare a inculpatului, precum şi de prevenire a săvârșirii de noi infracțiuni, atât din partea acestuia, cât şi a altor persoane.

Un alt aspect important este că prin suspendarea condiționată a pedepsei stabilite, organele competente vor executa un control asupra comportamentului lui Miron Pavel pe perioada de probațiune, astfel condamnarea cu suspendarea condiționată a executării pedepsei, va avea un impact pozitiv și cu caracter moral în privința inculpatului, ultimul conștientizând că suspendarea presupune neexecutarea pedepsei stabilite de către instanță, în anumite condiții care, în cazul în care nu le vor respecta întocmai și nu vor îndreptăți încrederea ce li s-a acordat, va conduce finalmente la faptul că inculpatul va executa pedeapsa aplicată și va suporta toate consecințele și lipsurile care inevitabil, vor decurge în caz de executare reală a pedepsei cu închisoarea.

În această ordine de idei, Completul de judecată reține că această pedeapsă, în temeiul art.90 Cod penal, este echitabilă și suficientă pentru restabilirea echității sociale, adică a drepturilor şi intereselor statului şi întregii societăți, perturbate prin infracțiunea comisă de către inculpatul Miron Pavel așa cum pedeapsa stabilită pe un termen de probă de 2 ani este aptă de a îndeplini funcțiile și de a realiza scopul în contextul gradului de pericol social a faptei comise de inculpat, cât și personalității inculpatului.

Sub aspectele de drept relevate, vis-a-vis de argumentele expuse în cererea de recurs supuse analizei ce au fost combătute prin cumulul probelor prezentate, nu pot fi reținute ca temei de casare a sentinței contestate, Completul de judecată consideră că recursul declarat de procuror în Procuratura Cahul, oficiul Cantemir – Valeriu Sârbu urmează a fi respins, cu menținerea sentinței Judecătoriei Cahul, sediul Cantemir din 30 ianuarie 2026.

Călăuzindu-se de prevederile art. 447-448, 449 alin. (1) pct. 1) lit. a) Cod de procedură penală, Completul de judecată, -

D E C I D E :

Se respinge ca nefondat recursul ordinar declarat de procurorul în Procuratura Cahul, Oficiul Cantemir, Valeriu Sârbu.

Se menține sentința Judecătoriei Cahul, sediul Cantemir din 30 ianuarie 2026, pronunțată în cauza penală în privința lui Miron Pavel învinuit de săvârșirea infracțiunii prevăzută de art. 264^1 alin. (5) Cod penal.

Decizia este irevocabilă.

Preşedintele completului, judecător **Evgheni Bancov**

Judecătorii **Inga Gorlenco**

Andrei Scripcenco